

L'Estatut i l'Escola

I

Fa uns dies vaig tenir l'agradable sorpresa de rebre la visita d'un caríssim amic meu, castellà per cert — fill de Soria, on regenta un col·legi—, donant-me la falaguera nova d'haver-se inscrit als cursets de català que dona la Generalitat per als Professors del Magisteri.

Aquest bon amic meu, va desenvolupar-me el seu pensament, sobre si l'escola a Catalunya devia ésser o no purament catalana. Fa temps, molt temps—va dir-me—que vinc sentint fretura per tal de vindre a Catalunya, a regentar un centre docent, però—oh amic!—malgrat i poguer-ho fer, ni tant sols ho he intentat, puix que sé prou bé que, en posar-me en contacte amb infants de llengua diferent a la meua, i que llavors no hauria entés, la meua tasca educativa hauria estat del tot negativa, i la meua consciència m'hauria delatat.

En els dies que s'apropen de la discussió de l'aticulat de l'Estatut, on tal vegada, la nostra llengua serà el blanc de les intemperàncies més funestes, tanmateix reconforta el sentir una veu castellana, comprensiva i cordial que, despullant-se de vells atavismes, reconeix la nostra llengua, com única i sobirana dintre les escoles de Catalunya.

Creiem, sense por d'equivocar-nos, que tal com ha sortit redactat, l'article referent a l'ús de l'idioma, de dintre la Comissió d'Estatuts, no satisfà ni de bon tros als catalans menys exigents.

Advertim que amb això no en tenim prou, puix qualsevol pedagog intel·ligent i imparcial no donaria pas per ben resolta aquesta qüestió, en relació amb allò que la Pedagogia i la Naturalesa exigeixen.

Aquest problema, que és de primer ordre per la futura vida de Catalunya, deu resoldre's radicalment i d'una vegada. La qüestió és aquesta: quina ha d'ésser la llengua sobirana de l'escola?, puix si tenim en compte que el punt bàsic de tot ensenyament i de tota educació escolar, és l'educació del llenguatge del nen, cal solament preguntar: —Quin deu ésser el llenguatge en què ha d'educar-se? El

natural a ell, o un altre que li sigui estrany?

El paper del mestre que preté assolir resultats falaguers en l'ensenyament deu limitar-se, de bon principi a continuar l'obra tan ben començada per la mare.

Quan una mare, per senzilla que sigui, ensenya a parlar al seu fill, solament fa ús de l'idioma com simple mitjà d'arribar al seu esperit, tot i encomanar-li les primeres emocions. Si el mestre que la succeeix preté continuar plasmant l'esperit tendre d'aquell infant amb una llengua que no és la seva, no ho assolirà; ans al contrari, puix que al coaccionar l'ànima de l'infant, obligant-lo a la coordinació d'idees que no entén ni remotament, farà que s'esvaeixin d'ell totes les nobles iniciatives.

L'educació no és altra cosa que guiar, dirigir els processos vitals del nen. D'aquests processos, el de la intel·ligència és el principal, i com que aquest i el del llenguatge de l'infant es desenvolupen tan alhora i íntimament, d'aquí la lògica tan racional que la llengua materna sigui la base de tota l'educació de l'infant.

El contrari, és pertorbar tota iniciativa del nen, destruint el procés de l'educació, no solament de la intel·ligència, sinó íntegrament.

Jo tinc la màxima seguretat que tots els mestres i pedagogs castellans estan plenament convençuts que el pretendre educar els infants de Catalunya en llengua castellana se'ls infireix un greu perjudici.

Després de tot, però, és aquesta una qüestió ja prou debatuda i fallada per eminents homes, no tant sols de Catalunya, sinó de tot el món, perquè ningú pugui manifestar cap dubte, a menys que vulgui passar per ignorant.

Es vergonyós tanmateix, i trist és el confessar-ho, que hi hagi, avui encara, alguns pares catalans —pocs si voleu—que es mostrin refractaris a que llurs fills se'ls educui en llengua catalana. Poc es pensen ells que, amb els seu procedir ignorant, causen perjudicis fatals als tendres infants.

JOAN DE BLANCAFORT

El senyor Macià parla del sulragi femení

El President de la Generalitat rebé la visita dels periodistes que fan informació en aquell centre oficial, i els féu interessants manifestacions.

A preguntes d'un repòrter, insistí en el tema del vot femení, i alludí l'article-editorial que publicava "La Publicitat", en el qual es demana la intervenció de les dones en les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya, i que, per tant, aquestes siguin celebrades el mes de desembre, quan el cens nou estarà enllestí.

El senyor Macià remarcà l'obligació que té, com a President de la Generalitat, de convocar les eleccions en el terme d'un mes després d'aprovat l'Estatut. Per ajornar la seva celebració s'hauria de modificar abans que tot l'Estatut, i em sembla que per un motiu com aquest la modificació no és necessària ni requereix cap urgència.

Ja que tenen tant d'interès que les dones participin en les pròximes eleccions, i ja que compten amb tants d'elements, haurien de provar de proporcionar-nos un Cens nou com més aviat millor. Si aquest està confeccionat de pressa, jo us asseguro—afegí el senyor Macià— que convocaré les eleccions amb el vot femení. El que no és just, és que per una qüestió partidista s'arribi a dir que les eleccions poden ésser fàcilment ajornables. Això, ultra anar contra el que es consigna en el text de l'Estatut, perjudicaria visiblement la situació de Catalunya, puix que quedaria retardat el funcionament del nostre règim autònom per un any almenys, en no poder ésser encaixat el pressupost de Catalunya amb el pressupost general d'Espanya per a 1933.

La dificultat que votin ara les dones fou, com vaig dir-vos l'altre dia, reconeguda per tots els caps de minoria—excepte el senyor Abadal—en una reunió celebrada al Palau de la Generalitat fa unes setmanes. Com sigui que en l'esmentada reunió assistí, pel Partit Catalanista Republicà, el senyor Nicolau d'Olwer, estic convençut que el seu pensament no està interpretat en el text d'aquell article i que ell el desaprovava. Per altra banda, hom ha tingut interès a remarcar més d'una vegada que "La Publi-

cat" no és òrgan d'aquell Partit i, per tant, en aquest cas, com en els altres, l'articulista deu obrar per compte propi.

Tot això són ganes de fer una campanya partidista, però encara que no ho fos, jo em limitaria al compliment del meu deure. Mai no he fet un acte de dictadura i no penso fer-lo ara tampoc.

Amb tot i que el senyor Macià s'absté de fer declaracions sobre el curs de la discussió de l'Estatut al Parlament, manifestà que havia llegit els discursos dels senyors Xirau i Nicolau d'Olwer i Franchy Roca, i que li havien plagut molt.

QUATRE SEGLES D'UNITAT
FICTICIA NO HAN PRODUI
RES PRACTIC. EN AQUESTS
QUATRE SEGLES NO HEM
ESTAT RES, NI CATALANS,
NI BASCOS, NI CASTE
LLANS, NI ESPANYOLS;
HEM ESTAT SUBDITS
D'UNA SOCIETAT IMPE
RIALISTA.

IV Exposició de Clavells a Sitges

Pròxima inauguració

El dimecres, a les cinc de la tarda, tindrà lloc a Sitges l'acte inaugural del dit certamen, sota la presidència de l'honorable senyor President de la Generalitat de Catalunya i amb assistència del governador civil, capità general i representació de l'alcalde de Barcelona i autoritats locals i diverses representacions de Barcelona i d'aquella localitat.

Aquest any l'esmentada Exposició s'ha instaurat en els frondosos jardins de la societat "El Retiro", sota la direcció de l'artista senyor Josep Vidal.

El comitè organitzador i la Societat de Forasters de Sitges, patrocinadora dels dits certàmens, tenen la convicció que els d'aquest any superaran en importància, sortida i nombre de flors als anteriorment celebrats.

Actualment s'estan rebent nombrosos premis per a ésser atorgats als expositors.